

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900,000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3. Lørdag 11—2.

Peter Alberg.

Hevur nakað ungmannaafelag verið til, sum út í odd og egg hevur svarað til sítt navn, so man tað vera hitt »Havnar ungmannaafelag«, sum hevði sína høvuðstíð fyrst í okkara öld. Tað varð stovnað í teirri tíðini, tá ið tjóðskaparrørslan var í sínum frískasta lagi, áðrenn partapolitikkurin tók til at byggja síni køvandi skøddir yvir alt her á landi. Vit, sum eru við at koma eitt sindur upp í áriní, livdu sum børn í teirri tíðini, og vit hava ikki gloymt tann sjáldsama ríka hugnað, sum stóðst av Havnar ungmannaafelag — tann góðlífnisanda, sum skapti teir fyrstu ramligu og frísku tjóðskaparsangirnar, og sum ongastaðni hevur hildið seg reinari og lívforari enn í *Peter Albergs* tónalógum, hesi lög, sum fyna av ungdómi, hugtøku, hita og trá, og sum eru runnir fullbúnir fram av einum upprunaligum kunstnarsinni.

Eitt kunstnarsinni var Peter Alberg til lítar — lætt ávirkligur, umskiftiligur, fíntkennandi og hugtikin; og tað eru sanniliga fá ímillum okkum, sum hava verið ung sum hann. Einkí føroyskt lag hevur heitari og eymari lýst ungan alskhug enn Peter Albergs »Eg elski tíni eygu«, gjørt sum tað er við lættari eydnuríkari hond av einum unglingi, sum helta at syngja var líka sjálvandi sum at anda.

Unglingsins hugtøka, kærleiki til alt tað unga og ljósa á foldum, sermerkir yvirhøvur

Peter Albergs romantisku songløg. Tað føroyska várið, tað føroyska summarið við sínum lætta sólkenda vindi, stendur ímóti okkum frá teimum. Tað er yndi og summarangi og unglingins longsul yvir lögum sum »Eg saðlaði mær ein hvítan hest«, »Tjaldur, verð vælkomid«, »Bíða mær í nált« ella »Tú undrast«.

Og allir hesir sangirnir vóru fagnaðir við opnum ørmum av ungdóminum, tá ið teir komu. Vit, sum vóru børn tá, minnst, hvussu Peter Albergs sangir vóru »uppá móta«, vórðu sungnir á fundum, á útferðum og av sangfelagnum »Ljómi« í teirri tíð, Johan Restorff var tann fullhugaði undangongumaðurin. Tað var tann rætti sangbotnurin fyri hesum sangnum í teirri frísku tíð Havnar ungmannaafelag, tá ið Peter Alberg, Hans Andrias, Mads Winther og Nyholm vóru teir menn, ið Havnarungdómurin samlaðist um.

Nú tykist henda tíðin okkum so sjáldsama fjar — sum ein bjørt og friðlýst oyggj í tí dapra og uppøsta havinum. Hitt nývaktá tjóðskaparlíga lívið avlagðist so við og við og varð til klandur og stríð. Friðartíðin hvarv, og aftur kom henda harða og kalda kríggis- og krepputíðin. Havnar ungmannaafelags tíð var farin. Og við henni Peter Albergs ljósi og flógvi sangur. At kalla alt, hann útinti, varð skapað í hansara ungu døgum. Lívið var bonskt við hann, sjúka tærði hansara frísku lívskenslu, og nú er hann farin, í einari tíð, harðari og óhugna-

ligari enn kanska nakrantíð áður í søguni.

Men hansara navn verður standandi, knýtt at eini betri og sakarleysari tíð — eini tíð, sum kanska einaferð kemur aftur, um enn í øðrum líki. Teir bestu sangir Peter Albergs vilja liva, tí tað, teir góvu lív, kann ikki doyggja: ungdómurin, sólskinið og tann ævigi longsulin móti vári.

William Heinesen.

Peter Jacob Mittun deyður.

Við Peter Jacob á Trøðni er ein av okkara bestu monnum farin.

Tað er ikki ov nógv sagt, at hann bar í sær tað besta í Føroyinginum, trúfastur og sannførur, lítillátin og spakførur — ein skilamaður í øllum føri.

Altíð var hann sínum, vinum og øllum, ið hann hevði við at gera, hollur og góður í ávikum. Álitismaður — tað var eyðkenni hans.

Betri minnisrúnur kunnu valla verða manni ristar.

Mong álitisstørv vórðu givin honum upp í hendur at rokja, og tey rokti hann til lítar — samvitskufullur sum hann var.

Honum komu aldri orð av munni, uttan gjølla var umhugsað tað, hann hevði á máli.

Høvuðgóður og handfríður legði hann aldri verk úr hondum, uttan tað bar eyðkenni meistarans — ein hegnismaður, tikin úr leikum sum smíður.

Hann var álitismaðurin á skipa- og bátasmiðjuni í Álakeri, var við til at leggja kjølin til teir fyrstu motorbátar okkara. Aftaná at Lias í Rættará var fallin frá, helt hann fram við bátasmiðinum so leingi, hann hevði so fræga heilsu.

Ein ómetiligur arbeidshugar var eitt eyðkenni hansara. Ongantíð bant hann frið. Eitt tað kærasta framhjárbeidi hansara var at arbeiða uppá jørdina. Sum traðarmaður verður hann at rokna millum teir fremstu.

Øll tey seinastu ár hansara vóru merkt av nívandi sjúku. Alla hesa longu og tungu tíð